

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA,

MINT

AZ „ERDÉLYI GAZDA“ ÖNÁLLÓ MELLÉKLETE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A méhésztudomány minden közlemény a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez czimzendő (Ó-vár, Bástya-uteza 9. sz.)	A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt. körli tagsági díj 1 frt. A tagsági díjak a Méhész-egylet pénztárnoka Gebhardt Döméhez küldendők Kolozsvárt.	Egyleti tagok, a 2 frt rendes, illetőleg 1 frt körli tagsági díjért ugy az „Erdélyi Gazda“-t, mint a „Méhészeti Közlöny“-t díjtalanul kapják.
--	---	---

III-ik évfolyam.

1888. október 1.

21. szám.

Gyenge méhcsaládok erősítéséről.

Bár az okszerű méhészet arany szabályaihoz tartozik az is, hogy: telepünkön gyenge, népszegény családokat semmi körülmények közt ne tőrjünk: mégis, bárminő szigorral ragaszkodunk ez axiómához: lehetetlen — különösen nagyobb méhészetben — hogy törzseink között egy-két gyengébb ne akadjon; hihetetlennek tünik ugyan fel és mégis áll az: hogy az ősszel egyformán, egyenlő mennyiségű néppel betelelt törzsek között a tél multával igen szembetűnő különbség észlelhető. Az ok, ami e különbséget előidézi, többféle. Előidézi leggyakrabban a kaptár hibás, pontatlan összeállítása, valamint az anyaméh életkora, esetleg petéző képessége; de még a hely, a helyiség is, hol egyik vagy másik családunk felállítva, átteleltetett.

Az ily elgyengült, visszamaradt családokon a méhészművészt már rég ideje egy segít, hogy ha a nép közönséges parasztkasban van: akkor azt egy hasonló, de népgazdag törzs helyére állítja, szóval megcseréli; míg az újabb Dzierzonista azzal vél e kalamitáson segíteni, ha erős, népgazdag családoktól fiasítással telt kereteket vesz el s e kereteket az erősítendő törzsekhez beagatva, azok népességét szaporítani, növelni igyekszik. Szóval mindkét eljárás abból áll, hogy erős törzsek gyengítése által a gyenge törzsek életképessé feljavíttassanak.

Hogy helyes, hogy czélzerű és ezen gazdálkodás: azt az író asztal mellett nem, hanem csakis a méhesben s még ott is csak több évi gyakorlat és kísérlet után lehet megítélni.

A méhesben tett kísérletek után írva, a következőket bátorkodom t. méhésztársaim becses figyelmébe ajánlani:

Gyenge törzseken az erősek megpumpolása által segíteni annyi, mint biztosan kamatozó tőkénket tönkre tenni. Ha valaki a hála Istennek nálunk még ez ideig teljesen ösmeretlen, veszélyes méhbetegséggel: a költéssenyvvel közelebről meg akar ösmerkedni, ugy ezen czélját a helycsere, vagy költéses léppeli erősítés által minél előbb el fogja érni. Hangsúlyozom itt még azt is, hogy e bajt nem-

csak tavasszal, de forró nyárban is előidézhetjük és hajlandó vagyok hinni, hogy a külföldön sok helyt divó, eme utálatos nyavalya első sorban ugyancsak az ily cserelés, esetleg a költéses lépeknek gyenge törzsekhez történt beagatása által keletkezhetett.

A helycsere, illetve fiasítás által történt erősítések alkalmával a következő eredményt konstatálhatjuk:

A gyenge törzs, mivel egy népgazdag család helyére állítottatott s mivel a népgazdag család összes kijáró dolgozója a régi helyre repül vissza: némileg meg fog népesedni, míg ugyanekkor, az eddigi népgazdag család — mivel gyűjtőmehet elveszti — hatalmasan meggyengül, elnéptelenedik. E körülmény azonban ugy, mint itt szárazon leírva van, semmi, vagy kevés baj lenne; hanem: mert a baj ritkán szokott egyedül járni, ez uttal is többet magával lepi meg méhesünket; azért, óvakodjunk alkalmat adni a legcsekélyebbnek látszó baj fellépésének is; mert írva van, hogy a már megtörténtet meg nem történté nem tehetjük soha.

A fő baj, a mitől félni kell, az ugynevezett költés-rothadás. Tudjuk ugyanis hogy erős, nép- és mézgazdag törzsnek az anya teménytelen sok petét rak; teszi ezt pedig azért, mivel a sok fiasítás ápolására, melegen tartására a kellő mennyiségű munkás meg van. Ott, hol a munkás nép kevés: az anya is visszatartja magát a nagyobb mérvbeni pete lerakástól; annyi petét rak, mennyit a körülte levő munkás méhek ápolni, melegen tartani képesek. De nem csak a fiasításon veszteglő fiatal méhek tartják fenn a kaptárban a megkívántató hőfokot; ez igen csekély volna az új nemzedék fokkonkénti fejlődéséhez. A legtöbb s bátran mondhatjuk, hogy a megkívántató, a szükséges meleget a ki és bejáró, azaz a folyton működő dolgozók állítják elő a szünet nélküli mozgás, a fáradhatatlan munkásság által.

Ha már most, egy erős családot gyengével felcserélünk: mert az összes kijáró méhet elveszjük attól: önként érthetődik, hogy az ily lakban a hő egyszerre megcsökken, valamint az is, hogy sok befedett, meg fedetlen fiasítás is

pusztán, takaratlan marad. Tekintve pedig időjárás viszonyainkat, senki sem állhat jót a jövőért. Ma, hogy a kasokat megcseréltük, az idő gyönyörű meleg lehet, holnap azonban már borult, esős, komor idő jöhet s a nagyon kiterjedett fiasítás a meghülés, a romlás veszélyének van kitéve. De ki van családuknak téve még a rabló méhek garázdálkodásának is, mivel a csere után csak gyámoltalan, fiatal méhek maradnak vissza, melyek sem őrt nem állítanak a röplyuk elé, sem a betolakodó idegeneket elűzni nem képesek. Végre: ha még a fent említett két baj kevés: előáll, mintegy segítségül a méhésztérlelhetlen ellensége a — szipoly — viaszpondró. E pondró pilléje alkonyatkor sorba röpködi a kasokat s hol ellentállásra nem talál: leginkább és legszivesebben a lépekbe, még pedig a fiasítás közvetlen közelébe szokta petéit lerakni s ha már egyszer ezt megteheti: akkor a pondró lesz a kasnak ura, míg a méheknek abból okvetlen el kell pusztulni. Oly ügyesek, oly fortélyosak e lepkék, hogy nem ritkán a röplyuknál levő öröket is félrevezetik s gyakran a legszigorubban őrzött kasba is belopóznak. Itt azonban az elcserélt kasba minden ügyesség mellőzésével bátran mehet be, s hogy az ily kínálkozó alkalmat többen fel is használják, azt még bizonyítani is felesleges; az azonban teljesen megvilágítva áll előttünk: hogy a baj egyedül csakugyan nem jár.

A Dzierzon-kaptároknál, — hol az erősítést fiasításos lép által eszközöljük: — ugyancsak kitesszük méheinket a fent leirt veszélyeknek. Bár az erősebb törzs, — mivel dolgozó megmaradnak — nem sokat veszít, de hát a gyengén szintén nem sokat segítünk. Beadhatjuk ugyan a fiasításos lép a gyenge törzshöz, csak hogy, mivel kevés a munka: kevés a hőfejlesztő, hát a fiasítás megzárul s ez által pár ezer leendő munkáméhünk életét tettük tönkre, közvetlen kitéttük azokat a meghülés veszélyének s a viasz-kukacok prédájának.

A fent írottak higgadt megfontolása és meggondolása után határozottan mondhatjuk: miszerint ily eljárás a méhészeknek bosszút szokott állani s hogy azt senki ne gyakorolja, se másnak ajánlatba ne hozza. Kár volna kezdő méhésztársainkat arra kapacitálni: hogy egy jó törzsből két élehetlent csináljon, mivel ez által nem csak az egyeseknek, hanem az összes méhészeknek, a méhészetnek, ártanánk, szóval a méhészet terjedésének útjába állva: elrontanók a kezdők kedvét, mert igen jól tudhatjuk, hogy élehetlen, gyenge törzseket tartva: kevés öröm, de annál több bosszuságot szerzünk fáradozásaink, kiadásaink jutalma fejében.

Attérve a meggyengült, a vissza maradt népekre: lássuk, mit kell azokkal csinálni? Ha magára hagynók, vagy épen megsemmisítenők: eljárásunk sem észszerű, sem okszerű nem volna; szükséges tehát, hogy azokon segítsünk. Hogy miként? . . . elmondom azt is. Nem kell hozzá csak méz, méz, és ismét méz; gyenge törzseinket vízzel hígított s kissé felmelegített méz által — melyet azonban csak éjjel szabad etetni — nem csak hatalmasan feljavíthat-

juk, hanem azokat még haszonhajtó tőkévé is átalakíthatjuk. Az e célra felhasznált mézmennyiség, valamint a vele járó fáradság oly csekély, miszerint az beszámítás alá alig jöhet.

Az etetésre szánt mézmennyiséghez három annyi vizet adunk s ezt felmelegítve — egyszerre $\frac{1}{4}$ kilót — etessük gyenge törzseinket. Nem szükséges ehez komplikált etető vagy itató készülék, mert egy egyszerű széles száju — befőtös — üveg teljesen megteszi a szolgálatot, ha száját kétszeresen alkalmazott ritka vászondarabbal előbb bekötjük.

Dzierzon-kaptároknál az így elkészült etető-edényt a méztérbe, a Hanemann-rács által fődött nyílásra téve, a méhek a tápot tetszésök szerint fogyaszthatják, sőt fogyasztják is és napról-napra, szemlátomást javulnak. Paraszt kasoknál igen ajánlható, ha azok csucsain 4—5 centim. átméretű kerek lyuk van, mely egyébkor fadugasszal van takarva, mely dugaszt az etetés alkalmával eltávolítva, oda az etető-üveget illesztjük.

Említém, hogy az ily etetést csakis éjjel alkalmazzuk, tekintettel a rablás kikerülésére. Azért mondtam ezt, mivel az oly parasztkasoknál, melyeknél a fent írott nyílás hiányzik: az etető anyagot alulról és tányérba öntve szoktuk beadni s igen természetes, hogy ez esetben a méz szaga a röplyukon igen kihat és idegen méheket is vonz annak közelébe. Ha azonban felső nyílás van kasainkon, úgy itt is, miként a Dzierzonnál, nappal is ott hagyhatjuk az etető edényt, legfeljebb beborítjuk azt egy egyszerű virágcsereppel.

A legtöbb méz, melyet egy ily gyenge törzs segélyezésére fordítunk, két kiló, tehát körülbelül 1 frt értékű, aminél több soha, sőt majd mindég kevesebb szükséges; ennyit pedig egy anyaméh magában is megér; így tehát veszteségünk nem is lehet; azonban, mert ennyi méz által, — különösen ha az anya fiatal, — gyenge törzseink bámulatosan s gyorsan megjavulnak, a haszon annyi, mint bizonyos; s ha meggondoljuk, hogy a felétett két kiló mézet a másik, a jó erős népünk — mivel sem népét, sem fiasítását nem csonkítottuk — szintén duplán begyűjti, meg hogy nem az erősből csináltunk gyengét, hanem megfordítva, hát bizony jó lesz a dolgot kétszer is megfontolni, míg egyszer a helycserére magunkat rá szánjuk!

Ne iparkodjunk néperős törzseinket gyengíteni, hiszen enélkül is igen sok helyen több rossz, mint jó népet láthatunk, inkább annak örvendünk s arra törekedünk, miszerint kevés bár, de jó, életképes és tetterős törzseket mutathassunk fel s áldás lesz méhészetünkön.

Károlyi Gyula.

Abend András, méhészeti vándortanító jelentése, 1887. évi működéséről.

(Vége).

Augustus havában Alsó-Fehér-vármegyében, azután Udvarhely-vármegyében működött.

Maros-Ujvár, Nagy-Enyed, Székely-Keresztur, Kis-

Solymos, Bözöd, Etéd, Parajd, Korond, Székely-Udvarhely, Zetelaka, Homorod-Almás, Homorod-Oklánd, Felső-Sófalu, Bözöd-Ujfalu községekben tartott előadásokat. September havában Kis- és Nagy-Küküllő-vármegyékben, Dános, Szász-Szt-László, Keresd, Segesvár, Héjasfalva, Fehéregyháza, Szász-Kérd, Szász-Keresztur, Szász-Buda, Rádós, Sövény-ség, Kőhalom, Erzsébetváros és a 186 sz. őrház, Medgyes, Kis-Kapus, vasuti állomás, Hosszuaszó, Balázsfalva községekben végezte a beteleltetési munkát. Tövis, Gyulafehérvár, Kolozsvár, Déézs, Apahida, Kolozs-Borsa; Déézs, Apahida, Kolozs-Barakka, vasut telep, Gyéres. Marosujváron és a 115-ik előadást November 3-án és 4-én Gyulafehérváron tartotta meg.

Kiemelendőnek tartja Abend a gyulafehérvári méh-telep tulajdonosát, Patrovics Ferencz, magyar államvasuti mérnököt, kinek méhállománya felszaporításával az a nemes célja van, hogy abból a keze alatt lévő vonalon minden arra méltó őrnek méhet fog ajándékozni.

Felemlíti továbbá azt az előismerésre méltó tény, hogy Báró Ursz, a volt I-ső román határőr-ezred iskola-alap főgondnoka, a hatósága alatt álló román iskoláknál — a Brassótól Temesvárig terjedő vonalon — mozgó szerkezetű méhtelepet állíttatott fel és azok gondozása a tanítókra bízott, azon meghagyással, hogy a méhészetet az iskolában is tanítsák.

Előismeréssel emlékezik meg továbbá Dégán Agoston román iskolai igazgató tanítóról, (Veczelen, Hunyadvármegye) ki egy, román nyelven írott, kézi könyvet adott ki, „Curs de Stuparit“ czim alatt. E román szakművet a Hunyadvármegyei királyi tanfelügyelőség a vármegye bizottmányi gyűlésének bemutatta, hol dicsérettel méltányoltatván: elhatározottat, hogy a vármegye területén lévő román tan nyelvű iskolák és tanítók részére ajánlatni fog. — Tény, hogy ezen román nyelvű méhészeti könyv már régen érzett hiányt van hivatva pótolni.

Dégán Agoston érdeméül tudandó be az is, hogy alig 5 év alatt sajátította el nemcsak a méhészetet, de a magyar nyelvet is. Ő nyerte meg méhészetünk ügyének nevezett román iskolák főgondnokát. — Az ő terve szerint rendezettek be az iskolai méhtelepek. S az ő érdeme, hogy a nemes báró méhészetünk ügyének előmozdítása céljából tetemes anyagi áldozatot hoz.

A VI-ik méhészeti kerületben 1886-ik évi őszön mozgó szerkezetű kaptárakban betelelve lón 6,487, régi köpükben pedig 66,685 méhcsalád. Ezekből kitelelt mozgó kaptárban 6,306, a régiekben pedig 59,434 család. Tekintve ezen téli nagy halandóságot, — mely főleg a gyakorlatlan kezelésre vall — és tekintve azt, hogy a múlt nyári évad a méhészre egyáltalán kedvezőtlen volt, mégis nyeretett 1,967,72 mm. méz, mely 30 forintjával számítva, 59,031.60 forintnyi tőkének felel meg. — Ezenkívül jelentékeny jövedelemnek tekinthető az is, hogy mind a kétféle családok száma nőtt, amennyiben a múlt őszön 8,258 család lett betelelve mozgó kaptárban, közönséges köpükben pedig 70,107 család. —

Igy az előbbi 1,942-vel, utóbbi pedig 10,673-mal több, min a megelőző évben volt. És mégis — főleg ezen utóbbi nagy szaporulat daczára, ezerekre megy ama köpük száma, melyek után az illetők semmi jövedelmet sem vallottak be, holott a kevésbé gyakorlott méhész is tudja azt, hogy a szaporulat más jövedelmet is ad. Tudnivaló, hogy a jövedelem nagy részét a mozgó szerkezetű kaptárok adták és ha a mozgó rendszer oly rohamosan fog terjedni, a mint ezt az utóbbi időben keletkezett mozgalomtól reményleni lehet, akkor pár év múlva millióra emelkedhet a méhtenyésztés jövedelme csak egy kevéssé is kedvezőbb éveken. —

Méhészeti tudósítás a vidékről.

A „M. K.“ ez évi számaiban lapozgatva: szemem elé akadt egy kis közlemény a 14. számban, „Rosszul megy a mézelés“ czim alatt, melyben ez áll a czimmal egybehangzólag: „Ez az általános panasz az idén is.“

Örömmel stettek ezt a panaszt kissé ellensúlyozva, a szeptember havi körutam alkalmával tapasztaltakról és a méhek állapotáról a következőkben foglaltakat beküldeni:

Őszintén szólva: én is nagyon féltém már, előre is, hogy ez évben nehéz leendő, kevés mézrel, a méhek biztos beteleltetése. Azonban fölöslegesnek bizonyult aggodalmam; mert az egész körutamban, t. i. a programomban fölvetett pontokon, kivétel nélkül, elegendő mézet találtam, melylyel teljesen el lehetett látni a beteleltetett családokat.

„Kolozs alagut“-on az iskola méhesében, betelelve a családokat: azt tapasztaltam, hogy elegendő mézük van. Ezek bizonyos mind kitélelnek baj nélkül.

K.-Borsán Báró Bánffy Ernő urnál nagyon jól állanak a méhek és számuk is szaporodott; 29 család van már Bodor-féle kaptárakban; ezekből beteleltettem 4-et, melyek a községekben vannak; hanem oly mézgazdag családokat nem találtam egész körutamban. A községen kívüli méhek azonban még gazdagabbak; azokból sok szép mézet pörgettek is. Valóban örömmem volt azt látni, amely szépen ki vannak építve és bemézelve a költő térben az egész keretbe a sejt közfalak. És ez mind Szász Ferencz, tisztartó érdeme, aki bámulatosan rövid idő alatt sajátította el az okszerű kezelési rendszert. Maga készíti a mülépeket, olvasztja a viaszt; műtájakat készít a legjobb eredménnyel; de az ért elvégzi gazdasági teendőit is, pedig száz meg száz gazdatiszt van, aki azt mondja: „En nem érek rá.“

Apahidán 30 méhcsaládja van Magyarai Sándor urnak. Ezek is igen jők; noha sok műrajt készített, de azok ellen sem lehet kifogás. Itt van még 8—10 műkaptárbeli és közönséges kasokban ugyanannyi méhcsalád Szubinkovics birtokos urnál is; ezt is a tisztartó: Szöke N. ur kezeli.

Három kirándulást is tettem ez utamban, mely 3 napi munkát vett igénybe, a hivatalos teendőimen kívül. Először K.-Karára mentem, Mátyás Áron birtokos urhoz, hol 19 kaptárt találtam; általában nagyon mézszegények a családok; igaz, hogy mind késői rajokkal népesített be a méhes.

Kirándultam 2 szor K.-Kapusra, Sándor János birtokos ur meghívására. Ő most szándékozik egy méhtelepet berendezni. Nevezett birtokos urnak jelenleg 17 közönséges kas méhe van. Ezeket rendeztem és beteleltem.

M.-Sályiban 10 műkaptárt teleltettem be; 3 paraszt kast meg szüreteltem. Maradt 12 kussal.

Kirándultam még M.-Csánba, Gajzágó Antal birtokos ur méhtelepét megtekintendő. Itt is rendeztem és beteleltem 10 Bodor-féle kaptárban levő méhcsaládot. Munkámat rendkívül megnehezítette az, hogy a keret alsó léczének a két előálló vége mind olyan hosszú lévén, hogy annyira bele van a kaptárba szorulva és ragasztva, hogy alig bírtam kihuzgálni. Ezeket segíteni, alapjából újra ren-

dezve, vagdalgatni minden keretet, midőn tele van méhvel, mondhatom, ez nagyon kellemetlen és késedelmes dolog; ugyannyira hogy nem egyszer vért izzadnak ujjaim, persze a kés élettől.

Azért nem győzőm eléggé figyelmeztetni a kezdő méhésztársakat, hogy ne resteljék az alsó léczek végeit meggömbölyítve, úgy levagdálni, hogy az 4 mm-éternél egy hajszállal se állják kijebb.

Igen melegen ajánlom továbbá becses figyelmükbe mindazon t. méhésztársaknak arany szabályként, hogy a költőtér felső osztályában teljesen befalazott mézes keretek tétessenek és csak alól rakandó aztán a félig vagy harmadrészben beméztelt, fedett vagy fedetlen keretek, mert csak így leend a méhsalád oda kényszerítve, hogy alól teleje be magát; ellenben felhuzódik s ott foglal tért s pedig, amely felül marad, mindjárt, még az ősz kezdetétől fogva, attól a családtól bucsut vehetünk előre; mert csak kivételként tehetnek ki egyesek. Minden üres lép eltávolítandó, mivel azzal különben sem teleltethetünk méhet és csak tért foglal, pedig azt lehető kicsire kell szorítani. Végül a méhek, akarva nem akarva, azért is alól maradnak, ha felül mézes kereteket rakunk, mert ők csak az üres lépeken huzódnak össze télire, közvetlen a méz alatt. Ellenben ha üres lép van felül, ismétlem, szívesen felhuzódnak és az azért van életveszélylyel összekötte, mert az esetben kevés leend a méz s éhen halnak el. Tehát azért kell úgy berendezni, hogy mentül több mézet szoríthassunk tömören kis helyre, akként, hogy az mind felettük legyen, akkor aztán ne féljünk, hogy baj lesz. Végre a két sor keret közötti hézagot okvetlenül be kell tölteni mihelyt több az 5 milliméternél. —

Abend András.

Vegyes közlemények.

☛ Egyletünk t tagjait, kik a múlt évi tagsági díjakat még nem fizették meg: felkérjük, hogy kötelezettségüknek mielőbb szíveskedjenek eleget tenni. A tagsági díjak Gebhardt Döme egyleti pénztárnokhoz küldendők.

☛ Rendes tagsági díj egy évre két forint. Köri tagsági díj 1 forint. Egy községből, vagy egy vidékről egyszerre jelentkező 12 egyén, ha egyszersmint a tagsági díjat is beküldi, köri tagnak fog vétetni.

☛ Tanítók, a nemes czél iránti tekintetekből, kivételesen 1 frt díj fizetés mellett köri tagnak felvétetnek.

☛ A köri tagok az 1 frtért úgy az „Erdélyi Gazdát”, mint a „M. Közönyt” díjtanul kapják, amellet mindazon kedvezményekben részesülnek, melyekben a rendes tagok.

† **Kriesch János.** A méhészetet ismét súlyos veszteség érte. Kriesch János, műegyetemi tanár és az országos méhészeti egyesületnek érdemekben gazdag igazgató alelnöke, f. évi szept. 21-én, életének 54-ik évében meghalt. Ő, a ki oly nagy érdemeket vivott ki, mint tanár és tudós, jeles természettudományi munkáival: a méhészet terén is hervadhatatlan babérokat szerzett. Nemcsak hogy nagyrészt neki köszönhető az országos méhészeti egyesület megalakulása és annak gyors megerősödése: de másfelől a méhészeti irodalom terén is uttörő volt s egyike azoknak, a kiknek köszönhetjük, hogy a külföldi figyelmé is a hazai méhészet felé fordult. Az „okszerű mézet” című jeles kézi könyve a méhészeti irodalomban igen nagy hézagot pótol. Nagy érdeme van abban, hogy a „méhészeti kate” e szükségesség, népszerű kézikönyv megjelenhetett s hogy annak terjesztése céljából az országos egyesület anyagi áldozat

tot is hozott. Mondhatjuk, az ő érdeme, hogy az országos egyesület lapja, a „Méhészeti lapok” sok éveken keresztül, oly hathatós eszköze volt a méhészeti kultúra terjesztésének. E folyóiratnak ő nemcsak szerkesztője volt, hanem egyszersmint lelke is, ki nagybecsű munkájával nagy mérvben hozzájárult ahhoz, hogy a folyóirat maradandó becsű legyen. Nagy érdemeket szerzett Kriesch az országos egyesület által tervezett vándorgyűlések és kiállítások rendezése körül is. Ő képviselte a külföldi kiállításokon az egyesületet, melynek részére mindannyiszor kitüntetését szerzett meg. Legutóbb az országos egyesület méhtelepének felállítása és megfelelő berendezése érdekében fejtett ki nagy munkásságot, de fájdalom, terve keresztülvitelében megátolta a halál. Nyugodjék békében!

— **Az első méhésztalálkozót** az idén, november 3-án fogja megtartani egyletünk, a szokott helyen (a gazdasági egyesület titkári iroda helyisége). Ugyanakkor választmányi ülés is lesz és megtartatik a kisorsolás, mely eddig nem történhetett meg az igazgató alelnök betegsége miatt.

— **Egy Pauli-féle viasz-olvasztót** árusít el egyletünk, abból az okból, hogy az effajta készülékből egy darab feleslege van. A teljesen új készülék beszerzési áron adatik el. Értekezhetni e tárgyban Gebhardt Döme pénztárnoknál. —

Kérdések rovata.

16. Tudni óhajtom, hogy a méznek cognace-ká való feldolgozásával minő előnyök biztosíthatnak a termelő részére? Felhasználható-e erre a célra bármilyen méz? továbbá: egy kilo méz után mennyi cognace-ot nyerhetünk, mennyi annak értéke s hol értékesíthető?

17. E lapok egyik számában ajánlva volt az egerek ellen a tengeri hagyma. Tekintve, hogy a tengeri hagyma csak egész állapotban árusítatik el s hogy egyszeri felhasználásra rendszeren igen sok, megfélejesítve pedig megromlik: van-e valamely könnyű és biztos módja a megkezdett hagyma eltartásának?

Feleletek rovata.

16. A méz-cognace készítéshez mindenféle méz alkalmas, még a hulladék is; de ha hulladékot, vagy már romlásnak indult mézet akarunk fölhasználni: előbb fél rész vízzel hígítva, lassu tűzön le kell habozni. Egy kilo közepes mézből hét deciliternyi cognaceot készíthetünk, melynek értéke, nagybani eladásnál is, 80—100 krajczárra tehető; ennélolva: miután az előállítás költsége ugyanennyi mennyiség után, oda számítva még az illetéket is, 8—10 kr-nál nem megy többre: a cognace gyártásnál a méz igen jól ér ékesíthető. Az eladásra vonatkozólag, egyelőre a budapesti kereskedelmi muzeum általi közvetítést ajánlhatjuk.

17. A megkezdett tengeri hagyma borszeszben évekig eltartható, a nélkül, hogy hatásából a legkevésbé is veszítene. Legjobb, ha apró darabokba vagdaljuk s úgy helyezzük borszeszbe. A használatba veendő mennyiséget, mielőtt az egereknek kitennének, szabadon kell hagynunk, hogy a borszesz róla párologjon el.

Szerkesztésért felelős: **Bodor László.**

Felügyelő bizottság: **Albu József, Fodor Gyula, Gebhardt Döme, Szentgyörgyi Lajos, Wieder József.**

Nyomatott Gámán János örököséinél Kolozsvárt Bel-Középutca Minorita-épület.